

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **Scigiel & Partners, advokátní kancelář s. r. o.**, IČO 02569345,
sídlem Ptašinského 311/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2016, č. j. JMK 150124/2016, sp. zn. S-JMK 138424/2016/ODOS/Op,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného, kterým podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 9. 8. 2016, č. j. MMB/0301387/2016. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně

podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil řízení o přidělení registrační značky x na přání k vozidlu tovární značky BMW, VIN x, a to z toho důvodu, že tato značka nedopovídá požadavkům stanoveným v § 7b odst. 2 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), tj. nesplňovala požadavky na formu a strukturu registrační značky na přání podle § 27 vyhlášky č. 343/2014 Sb., o registraci vozidle, v rozhodném znění (dále jen „prováděcí vyhláška“), což je důvodem pro nepřipustnost registrační značky.

2. Proti citovanému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v němž namítal, že neexistuje důvod, proč by v demokratické společnosti měl být znak „G“ nepovoleným znakem, přičemž namítal, že Ministerstvo dopravy České republiky (dále jen „ministerstvo dopravy“) vydáním prováděcí přihlášky zjevně překročilo zmocnění, jež mu bylo uděleno zákonem o provozu na pozemních komunikacích ke stanovení požadavků na formu a strukturu registračních, a proto správní orgán prvního stupně neměl předmětné ustanovení prováděcí vyhlášky aplikovat.
3. Žalovaný se s těmito odvolacími námitkami neztotožnil a přisvědčil právnímu názoru správního orgánu prvního stupně, že použití písmena G v registrační značce je spolu s použitím písmen CH, O, Q a W prováděcí vyhláškou explicitně vyloučeno, což je důvodem, proč se stala registrační značka, obsahující toto písmeno, nepřipustnou ve smyslu § 7b odst. 2 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán prvního stupně tak zvolil jediný možný, zákonný a správný postup, když řízení o přidělení registrační značky zastavil. Tvrzení žalobce o neexistenci důvodu, proč by v demokratické společnosti nemohlo být použito na registračních značkách písmeno „G“, odmítl žalovaný jako nepodložené.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje soudu, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalobce v podané žalobě za použití obdobné argumentace jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítá, že ministerstvo dopravy překročilo zmocnění, jež mu bylo zákonem o provozu na pozemních komunikacích, konkrétně v § 7b odst. 6 citovaného zákona, uděleno ke stanovení požadavků na formu a strukturu registračních značek, a správní orgán prvního stupně, ani žalovaný proto neměli předmětné ustanovení § 27 prováděcí vyhlášky prováděcí vyhlášky aplikovat. Žalobce dále navrhuje, aby krajský soud předložil předmětné ustanovení § 27 prováděcí vyhlášky Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení pro jeho protiústavnost.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě rekapituloval průběh správního řízení a setrval na svém stanovisku ohledně správnosti postupu správního orgánu prvního stupně i žalovaného, a proto navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
7. Rovněž žalobce v replice k tomuto vyjádření setrvává na svém názoru, že ministerstvo dopravy v prováděcí vyhlášce překročilo své zmocnění, jež mu bylo zákonem o provozu na pozemních komunikacích ke stanovení požadavků na formu a strukturu registračních uděleno, přičemž vyjadřuje pochopení nad stanoviskem i postupem žalovaného, neboť

jedině soud je příslušný posoudit, zda ustanovení § 27 odst. 2 prováděcí vyhlášky je v souladu se zákonným zmocněním v § 7b odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce konkrétně namítá, že zákonodárce zmocnil ministerstvo dopravy k vydání prováděcí vyhlášky za účelem stanovení jednotné formy a struktury registračních značek, nezmocnil je však k tomu, aby platné a běžně používané znaky latinské abecedy filtroval a vylučoval je z možnosti použití na registrační značce. Na příkladu právní úpravy registračních značek ve Slovenské republice (evidenční číslo ve smyslu § 124 zákona č. 8/2009 Z.z., o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov) pak žalobce poukazuje na ojedinělost a kurióznost „*hodnou Franze Kafky*“ posuzované právní úpravy u nás, aniž by byl zákaz některých znaků latinské abecedy jakkoliv blíže odůvodněn.

IV. Ústní jednání konané dne 13. 5. 2019

8. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě, ve vyjádření k žalobě, resp. v replice k tomuto vyjádření.

V. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
10. Podstatu nyní projednávané věci tvoří námitka žalobce, že ministerstvo dopravy v ustanovení § 27 odst. 3 prováděcí vyhlášky překročilo zmocnění, jež mu bylo § 7b odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích uděleno ke stanovení požadavků na formu a strukturu registračních značek, a správní orgán prvního stupně, ani žalovaný proto neměli při vyřízení žalobcem podané žádosti o přidělení registrační značky na přání předmětné ustanovení prováděcí vyhlášky aplikovat pro jeho rozpor se zákonem.
11. Krajský soud považuje za nezbytné nejdříve vypořádat s návrhem žalobce, aby krajský soud v této souvislosti postupem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) předložil předmětné ustanovení § 27 prováděcí vyhlášky Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení pro jeho protiústavnost. Takovému návrhu nemůže krajský soud vyhovět, neboť nenachází oporu ani v zákoně č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o Ústavním soudu“, upravující jednotlivé typy řízení před Ústavním soudem, a především ani v samotné úpravě, obsažené v Ústavě. Jak ostatně vyplývá ze samotného znění žalobcem uváděného čl. 95 odst. 2 Ústavy, podle kterého *„dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu“*, je takový postup přípustný pouze toliko za situace, kdy má soud v souzené věci za to, že ustanovení zákona (nikoliv tedy podzákonný právní předpis), jež má být v daném případě aplikováno, je v rozporu s ústavním pořádkem, přičemž jeho ústavně konformní výklad je vyloučen. S takto ústavně vymezenou kompetencí (povinností) soudů v rámci této tzv. incidenční kontroly ústavnosti zákona pak koresponduje zákonná úprava, obsažená jednak v § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu, upravující aktivní legitimaci k podání takového návrhu, jednak v jednotlivých procesních předpisech, konkrétně v § 109 odst. 1 písm. c) občanského soudního řádu; § 224 odst. 5 trestního řádu; a konečně v § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dle něhož *„předseda senátu řízení usnesením přeruší, jestliže ve věci byl předložen Ústavnímu soudu návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy.“*

12. A přestože je Ústavní soud nadán ústavně vymezenou kompetencí rozhodovat „o zrušení jiných právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem nebo zákonem“ [čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy], soud k podání návrhu na zahájení takového řízení nemá zákonnou (srov. *a contrario* § 64 odst. 2 zákona o Ústavním soudu), tím méně pak ústavní pravomoc, jak explicitně vyplývá z citovaného čl. 95 odst. 2 Ústavy, přičemž ji nelze v žádném případě dovodit argumentem *a maiori ad minus*, jak činí žalobce. Existenci ústavní (zákonné) kompetence soudů totiž vylučuje ústavní princip či institucionální záruka nezávislosti soudní moci, zakotvená v čl. 95 odst. 1 Ústavy, dle něhož je „soudce při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.“ Pokud jde o jiné právní předpisy ve smyslu věty za středníkem, tedy právní předpisy podzákonné, resp. nižší právní síly, než jaká je spojena se zákony (srov. čl. 78, čl. 79 odst. 3 a čl. 104 odst. 3 Ústavy, tj. typicky nařízení vlády, vyhlášky ústředních správních úřadů, nařízení a obecně závazné vyhlášky obcí a krajů atp.), těmi je rozhodující soudce vázán podmíněně, nedospěje-li kvalifikovaným způsobem k závěru o jejich rozporu s pramenem práva, jímž je vázán bezvýjimečně, tj. se zákonem, příp. mezinárodní smlouvou nebo ústavním zákonem, anebo také s nálezem Ústavního soudu ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy. Onen kvalifikovaný způsob spočívá v tom, že soud posoudí soulad podzákonného právního předpisu s předmětem, obsahem a účelem nadřazené zákonné regulace a v případě rozporu podzákonný právní předpis nebude *inter partes* aplikovat, přičemž svůj závěr o nezákonnosti, resp. protiústavnosti podzákonného právního předpisu v odůvodnění svého rozhodnutí projeví a zejména odůvodní (blíže srov. Rychetský, P. a kol. *Ústava České republiky; ústavní zákon o bezpečnosti ČR. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer 2015, čl. 95).
13. Zjednodušeně řečeno, jsou-li splněny podmínky aplikačního nepoužití podzákonného právního předpisu ve smyslu čl. 95 odst. 1 části věty za středníkem Ústavy, je soud povinen podle tohoto ustanovení postupovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2006, č. j. 2 As 57/2005-71, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz); své pravomoci (a povinnosti neaplikovat takový podzákonný právní předpis v rámci vlastní konkrétní kontroly takového podzákonného právního předpisu) se nemůže vzdát přenesením problému na ústavní fórum k provedení (toliko) incidenční kontroly, neboť k takovému postupu není obecný soud ve smyslu čl. 95 odst. 2 aktivně legitimován (nejde o zákon), byť jinak - v rámci abstraktní kontroly norem a k návrhu jiných aktivně legitimovaných subjektů - Ústavní soud takovou kompetencí nadán je; takový návrh by Ústavní soud odmítl jako návrh podaný zjevně neoprávněnou osobou podle § 43 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu [srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/93 ze dne 22. 9. 1993; nález sp. zn. Pl. ÚS 28/95 ze dne 27. 11. 1996 či usnesení sp. zn. Pl. ÚS 29/13 ze dne 1. 4. 2014, rozhodnutí Ústavního soudu jsou rovněž dostupná na <http://nalus.usoud.cz>].
14. Krajský soud proto v souladu s čl. 95 odst. 1 Ústavy přistoupil k posouzení otázky, zda ustanovení § 27 odst. 3 prováděcí vyhlášky překročilo zmocnění obsažené v § 7b odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích.
15. Jak již bylo naznačeno výše, předmětná prováděcí vyhláška ministerstva dopravy představuje právní předpis podzákonné, resp. nižší právní síly, k jejichž vydání je třeba zvláštního zákonného zmocnění („na základě zákona, v jeho mezích, jsou-li k tomu zákonem

zmocněny“ – tzv. speciální zmocnění v čl. 79 odst. 3 Ústavy - „*Důvodem zakotvení této pravomoci přímo v Ústavě je skutečnost, že se jedná o klíčovou otázku dělby moci mezi mocí legislativní a exekutivní v oblasti normotvorné. Čl. 78 i čl. 79 odst. 3 Ústavy tak na jedné straně vytváří pravomoc exekutivy k odvozené normotvorbě a stanoví tak vlastně její limity ve vztahu k moci zákonodárné, na druhé straně je třeba toto ustanovení vnímat tak, že rovněž poskytuje ochranu moci výkonné před protiústavními zásahy ze strany moci zákonodárné. Dovedeno do důsledku, pokud by normotvorná pravomoc exekutivy byla konstituována toliko zákonem, byla by v přímé dispozici zákonodárce, čímž by moc zákonodárná sama o sobě mohla zasahovat do pravomoci orgánů moci výkonné, například tak, že by takovou pravomoc exekutivě zcela odňala.*“ - srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 28/06 ze dne 16. 12. 2008 či sp. zn. Pl. ÚS 6/07 ze dne 9. 2. 2010). Jinými slovy, z podstaty dělby moci vyplývají ústavní principy, které lze stručně charakterizovat tak, že vyhláška musí být vydána *secundum et intra legem*. Tyto principy zaručují, že výkonná moc nejen, že nesmí bez výslovného dovolení (zmocnění) zákonodárce stanovit nic dalšího či nového o právních vztazích nebo jiné materii upravené zákonem (zákaz úpravy *praeter legem*), ale i tam, kde je výslovně dovoleno výkonné moci vydat právní předpis k provedení zákona, může být provedeno jenom to, co zákonodárce výslovně označil (zpravidla výčtem jednotlivých zákonných ustanovení shrnutých v ustanoveních zmocňovacích, anebo přímo v jednotlivých ustanoveních zákona, někdy oběma způsoby současně), a nic jiného; konečně – a to zejména – už pojmově z výrazu „provedení zákona“ plyne, že vyhláška nesmí zákonu odporovat, nesmí jít *contra legem*. „Lze tak shrnout, že logika čl. 79 odst. 3 Ústavy (v obsahové návaznosti zejména na čl. 2, 4 a 95 Ústavy a čl. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod) vychází z ústavního principu vázanosti zákonem, který je důsledkem legitimizační funkce lidu, vyjádřené v čl. 2 odst. 1 Ústavy („Lid je zdrojem veškeré státní moci; vykonává ji prostřednictvím orgánů moci zákonodárné, výkonné a soudní.“), a také principu bezrozpornosti unitrostátního právního řádu. Základním materiálním imperativem proto vždy musí být zcela konkrétní a zřetelně vyjádřený projev vůle zákonodárce (obsažený v zákonném zmocnění) k vydání konkretizujících podzákonných právních předpisů (v daném případě vyhlášky ministerstva), který nemůže být překročen či dokonce zcela absentovat. Pro právní účinky takového právního předpisu je proto rozhodující jeho zmíněný materiální vztah k projevené vůli zákonodárce.“ (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 57/2005-71).

16. Ústavní soud pak ve své judikatuře v rámci zmíněné ústavní kompetence rozhodovat „o zrušení jiných právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem nebo zákonem“ [čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy], kdy jednak kontroluje kompetence právo tvorných orgánů (zejména v oblasti zmocnění k vydání prováděcích předpisů), jednak kontroluje postup aktérů právo tvorného procesu, který musí být v souladu s Ústavou, resp. se zákonem v případě tvorby podzákonných předpisů, a jednak u podzákonných předpisů kontroluje jejich obsah z hlediska dodržení ústavních principů i zákonných požadavků (*secundum et intra legem*), konkretizoval ústavní limity této právo tvorné kompetence ministerstev ve smyslu čl. 79 odst. 3 Ústavy, přičemž klíčovým požadavkem je, aby ústavní vymezení právo tvorné kompetence bylo interpretováno v kontextu celé Ústavy, resp. ústavního pořádku tak, aby byly zachovány ostatní příkazy a principy z ústavního pořádku plynoucí. Ve vztahu k vyhláškám ministerstev Ústavní soud opakovaně poukázal na nezbytnost dodržování principu předvídatelnosti práva a principu dělby moci (čl. 2 odst. 1 Ústavy), skrze něž „*musí zákonné zmocnění nejpřesněji definovat obsah, účel a rozsah úpravy provedené předvídanou vyhláškou, a zajistit tak určitost zákonného*

zmocnění natolik, že nebude možné se od zákonných limitů odchýlit a uplatnit tak např. svou vlastní právní (politickou) vůli vzdor parlamentu.“ (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 3/2000 ze dne 21. 6. 2000 či nález sp. zn. Pl. ÚS 19/16 ze dne 13. 12. 2016). Tímto způsobem zákonodárce na straně jedné (při respektování principu dělby moci) vytyčuje hranice ministerstvům pro jejich právotvorbu, jejíž obsah nesmí v žádném případě měnit zákony, anebo je mimo vůli zákonodárce doplňovat, na straně druhé (při respektování principu určitosti a srozumitelnosti práva) reflektuje požadavek předvídatelnosti práva, a to nikoliv pouze ve vztahu k ministerstvům, která očekávají jasné a zásadní vodítko k vymezení materie, jejíž podrobnosti má jimi vydaný podzákonný právní předpis upravit, ale v konečném důsledku i ve vztahu k jednotlivým subjektům, coby potenciálním adresátům daného podzákonného právního předpisu, kdy již ze samotného obsahu zákonného zmocnění musí být pro ně seznatelné, v jakých případech a v jaké šíři je dané ministerstvo dle čl. 79 odst. 3 Ústavy oprávněno přistoupit k jeho vydání. Jinak řečeno, musí existovat určitý legitimizační řetězec mezi projevenou vůlí zákonodárce a následným prováděcím předpisem, vydaným orgánem moci výkonné.

17. Současně je ovšem nezbytné zdůraznit, že podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod „*povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.*“ Tuto ústavní maximu nicméně nelze vykládat - ve svých praktických důsledcích - tak, že povinnosti lze stanovit pouze přímo zákonem. Pokud by tomu tak totiž bylo, znamenalo by to popření jakéhokoliv racionálního smyslu sekundární normotvorby, jejíž podstata spočívá v bližší konkretizaci (tzn. v provedení) zákonných norem. I touto konkretizací tak nepochybně musí nutně docházet k vymezování povinností účastníkům právních vztahů, jelikož v opačném případě by se o normy, tedy o obecně závazná pravidla chování, pojmově vůbec nejednalo. Z ústavně právního hlediska je proto na straně jedné nezbytné trvat na tom, aby podzákonné právní předpisy bezesbýtku respektovaly zákonodárcem projevenou delegaci, avšak na straně druhé by bylo protismyslné popírat právo normotvůrce podzákonným právním předpisem zakládat právní povinnosti, pokud je lze zahrnout do množiny povinností, jejíž hranice vymezuje obsah zákonného zmocnění.
18. Krajský soud prizmatem uvedených závěrů přistoupil k zodpovězení výše nastolené otázky, zda ustanovení § 27 odst. 3 prováděcí vyhlášky překročilo zmocnění obsažené v § 7b odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích.
19. Podle § 7b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, „[n]a základě žádosti vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla se souhlasem vlastníka lze k silničnímu vozidlu přidělit registrační značku tvořenou žadatelem zvolenou kombinací velkých písmen latinské abecedy nebo arabských číslic (dále jen „registrační značka na přání“); dle § 7b odst. 2 písm. c) „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností registrační značku na přání přidělí, pokud splňuje požadavky na formu a strukturu registrační značky na přání.“; dle citovaného § 7b odst. 6 „[p]rováděcí právní předpis stanoví požadavky na formu a strukturu registrační značky na přání, provedení tabulky s registrační značkou na přání a způsob umístění tabulky na silničním vozidle.“ Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že tímto prováděcím právním předpisem je citovaná prováděcí vyhláška ministerstva dopravy, upravující mimo jiné formu a strukturu registrační značky. Konkrétně podle § 25 prováděcí vyhlášky „[z]načky registrační značky na přání jsou provedeny 8 velkými písmeny latinské abecedy a arabskými číslicemi. Registrační značka na přání pro motocykly je provedena 7 velkými písmeny latinské abecedy a arabskými číslicemi. Registrační značka na přání pro mopedy je provedena 5 velkými písmeny

latinské abecedy a arabskými číslicemi. V registrační značce na přání se mohou písmena a číslice použít libovolně.“ Předmětné ustanovení § 27 odst. 3 prováděcí vyhlášky pak stanoví, že „*pro znaky vyjádřené velkým písmenem latinské abecedy, které se přidávají za kód kraje nebo za první povinný znak, se použijí písmena A, B, C, D, E, F, H, I, J, K, L, M, N, P, R, S, T, U, V, X, Y, Z.*“

20. Citované ustanovení § 7b odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích tedy představuje ono zákonné zmocnění, které ukládá příslušnému normotvůrci (zde ministerstvo dopravy) prováděcím právním předpisem (zde prováděcí vyhláškou) „*stanovit požadavky na formu a strukturu registrační značky na přání, provedení tabulky s registrační značkou na přání a způsob umístění tabulky na silničním vozidle.*“ Ministerstvo dopravy pak v prováděcí vyhlášce k plnění tohoto pokynu (v rámci zákonné delegace) na stanovení konkrétních požadavků na formu a strukturu registrační značky na přání přistoupilo mimo jiné stanovením počtu znaků, které má registrační značka na přání mít [citovaný § 25 prováděcí vyhlášky], a také vymezením znaků, které lze považovat za znaky povolené [§ 27 odst. 3 až 5 prováděcí vyhlášky]. Mezi povolené znaky dle § 27 odst. 3 prováděcí vyhlášky pak *a contrario* nepatří písmena latinské abecedy G, CH, O, Q a W, s čímž žalobce polemizuje, neboť mu bylo tímto způsobem znemožněno použít jím zvolenou registrační značku a tedy prováděcí vyhláškou stanovena povinnost jdoucí dle jeho názoru nad rámec zákonného zmocnění.
21. Krajský soud v této souvislosti předně zdůrazňuje, že není příslušný k posouzení otázky, zda zákonné zmocnění obsažené v citovaném ustanovení § 7b odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích splňuje výše formulované ústavní limity, k tomu je příslušný pouze toliko Ústavní soud v rámci zmíněné ústavní kompetence rozhodovat „*o zrušení jiných právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem nebo zákonem*“ [čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy].
22. Jak již bylo zdůrazněno výše, ústavní princip obsažený v čl. 4 odst. 1 Listiny nelze vykládat - ve svých praktických důsledcích - tak, že povinnosti lze stanovit pouze přímo zákonem, neboť popření práva normotvůrce podzákonným právním předpisem zakládat právní povinnosti, pokud je lze zahrnout do množiny povinností, jejíž hranice vymezuje obsah zákonného zmocnění, by v konečném důsledku znamenalo popření jakéhokoliv racionálního smyslu sekundární normotvorby, jejíž podstata spočívá v bližší konkretizaci (tzn. v provedení) zákonných norem. Proto krajský soud považuje za zcela racionální a ústavně konformní, pokud ministerstvo dopravy v prováděcí vyhlášce stanovením požadavků na formu a strukturu registrační značky na přání fakticky stanovilo adresátům této normy řadu povinností v podobě dodržení podmínek (včetně vymezení povolených a rovněž *a contrario* nepovolených znaků v § 27 odst. 3 prováděcí vyhlášky) omezujících jejich volnost ve volbě formy a struktury registrační značky na přání, neboť tak ministerstvo dopravy učinilo v souladu a v mezích zákonného zmocnění v § 7b odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Na uvedeném závěru proto nemůže nic změnit námitka žalobce, že samotné zákonné zmocnění v § 7b odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích výslovně nezmiňuje oprávnění ministerstva dopravy prováděcí vyhláškou stanovit („*filtrovat*“), které platné a běžně používané znaky latinské abecedy lze či nelze na registrační značce použít.
23. Poslední spornou otázkou tak zůstává, zda se ministerstvo dopravy vymezením povolených a rovněž *a contrario* nepovolených znaků v § 27 odst. 3 prováděcí vyhlášky neocitlo již mimo meze zákonného zmocnění v § 7b odst. 6 zákona o provozu na

pozemních komunikacích, konkrétně tedy mimo rámec množiny povinností ve vztahu k formě a struktuře registrační značky na přání, jejichž stanovení v prováděcí vyhlášce toto zákonné zmocnění implicitně předpokládá. Krajský soud nicméně ani v tomto ohledu neshledal překročení zákonného zmocnění ministerstva dopravy k stanovení požadavků na formu a strukturu registrační značky na přání, pokud v prováděcí vyhlášce vyloučilo určitá písmena z použitelnosti na registračních značkách, neboť stanovení povolených znaků není ničím jiným, než stanovením povolené struktury registrační značky. Již samotný pojem „struktura“ totiž mj. označuje „1. způsob složení, vnitřního uspořádání nějaké látky, 2. účelné uspořádání prvků, částí složek nějakého celku (zprav. podle jednotícího principu).“ (srov. Akademický slovník cizích slov, heslo: struktura). Z uvedeného významu slova struktura vyplývá, že označuje mj. způsob složení a následné uspořádání prvků určitého celku, může být synonymem pro stavbu či skladbu určitého celku. V případě struktury registrační značky pak krajský soud nepochybuje o tom, že určením struktury registrační značky bude i stanovení konkrétních použitelných znaků při sestavě registrační značky a současně tedy i vyloučení určitých znaků latinské abecedy z použitelnosti, neboť se takto určuje způsob složení registrační značky, tedy z čeho se registrační značka může skládat, povolená stavba či skladba registrační značky. Dle krajského soudu tvrzení, že pod stanovení požadavků na strukturu registrační značky nespadá určení znaků, ze kterých se mohou registrační značky skládat, není opodstatněné, neboť by tím *ad absurdum* mohlo dojít k závěru, že registrační značky mohou obsahovat jakýkoliv libovolný existující alfanumerický či speciální znak, včetně znaků jiných než z latinské abecedy, což je výklad zcela nepřipustný, neboť účelem existence registrační značky je především možnost identifikace vozidla a jeho provozovatele, což by výše zmíněný výklad a aplikace nepřipustně ztížily, ne-li znemožnily.

24. Krajský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že obecně není příslušný k tomu, aby hodnotil konkrétní způsob a důvody, proč příslušný normotvůrce (ať již přímo zákonodárce, anebo normotvůrce ve smyslu čl. 78, čl. 79 odst. 3 a čl. 104 odst. 3 Ústavy) v daném právním předpisu zvolil takový způsob regulace dané otázky, a tedy aby v konečném důsledku reformuloval či přímo nahrazoval vůli normotvůrce, projevenou v obsahu příslušného právního předpisu. Soud aplikující takový právní předpis je oprávněn pouze toliko zkoumat a interpretovat smysl a účel takové právní regulace, nikoliv je nahrazovat vlastními právními závěry. Proto se krajský soud v nyní projednávaném případě nezabýval námitkou žalobce vůči právní úpravě v § 27 odst. 3 prováděcí vyhlášky, že neexistuje důvod, pro který by písmeno G (a další tzv. nepovolené znaky) nemohlo být použito v registrační značce na přání, neboť hodnocením racionality této právní regulace (a to ani v komparaci s právní úpravou v Rakousku či na Slovensku, jak činí žalobce) a posuzováním konkrétních důvodů jejího přijetí v takové podobě (zde tedy důvodů, proč za nepovolené byly zvoleny zrovna takové znaky latinské abecedy) by nepřipustně zasahoval do sféry vymezené samotnému normotvůrci a jeho vlastnímu uvážení, v daném případě tedy ministerstvu dopravy. Aniž by tedy krajský soud zkoumal, zda je či není vyloučení tzv. nepovolených znaků opodstatněné potřebou ochrany možnosti řádné identifikace vozidla v silničním provozu z důvodu možné zaměnitelnosti těchto písmen s čísly či jinými písmeny, jak ostatně ministerstvo dopravy vyjádřilo na svých webových stránkách („Obecně platí, že na značku na přání je možné dát kombinaci čísel a velkých písmen (pouze arabská čísla a latinka bez diakritiky, s výjimkou písmen G, CH, O, Q a W - z důvodu snadné zaměnitelnosti těchto písmen“, kdy konkrétně písmeno CH je nepoužitelné, protože je v podstatě složeno z dvou znaků latinské abecedy, což by narušilo strukturu registrační

značky z hlediska počtu povolených znaků, písmeno G je zaměnitelné s písmenem C, písmeno O a písmeno Q jsou zaměnitelná navzájem a také s číslicí 0, a písmeno W je zaměnitelné s písmenem V, blíže srov. <https://www.mdcr.cz/Media/Media-a-tiskove-zpravy/Aktualizovane-otazky-a-odpovedi-k-pro-blematicke-zna>), soustředil se krajský soud pouze na posouzení otázky, zda ministerstvo dopravy příslušnou regulací v prováděcí vyhlášce a stanovením konkrétních požadavků na formu a strukturu registrační značky na přání nepřekročilo zákonné zmocnění obsažené v § 7b odst. 6 zákona o provozu na pozemních komunikacích, přičemž, jak bylo zdůvodněno výše, dospěl k závěru, že tomu tak v nyní projednávaném případě nebylo.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. května 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu